
THE
LAST STEP

PARTEA A II-A

PRAG 9

Ultimul Pas

Copii fiind, credem că lumea se sfârşeşte acolo unde se sfârşeşte privirea noastră.

Dealul de dincolo de oraş.

Strada de dincolo de cartier.

Orizontul de dincolo de mare.

Credem că hotarul coincide cu ceea ce cunoaştem.

Apoi creştem.

Şi descoperim că marginile cele mai importante nu sunt geografice.

Sunt interioare.

Timp de mulţi ani mi-am imaginat propria viaţă ca pe un ansamblu de teritorii accesibile.

Un loc de muncă.

O poziţie.

Un obiectiv.

Un proiect.

De fiecare dată când atingeam o ţintă, apărea alta.

De fiecare dată când treceam un hotar, găseam unul nou.

La început era entuziasmant.

Părea o formă de progres.

Apoi am început să observ ceva.

Nu etapele mă transformau.

Erau trecerile.

Momentul în care părăseam terenul cunoscut şi păşeam în ceva ce nu mai controlam.

Acolo se petreceau lucrurile importante.

Întotdeauna acolo.

Niciodată în siguranţă.

Întotdeauna pe margine.

Marginea este un loc aparte.

Nu aparţine trecutului.

Nu aparţine viitorului.

Este o linie subţire unde certitudinile se termină şi posibilităţile încep.

De aceea sperie.

Şi de aceea este preţioasă.

Am trecut multe margini în viaţa mea.

Unele profesionale.

Unele personale.

Unele invizibile pentru oricine în afară de mine.

Ziua în care am părăsit o siguranţă.

Ziua în care am acceptat o responsabilitate mai mare.

Ziua în care o boală a schimbat semnificaţia timpului.

Ziua în care o pierdere a schimbat semnificaţia iubirii.

De fiecare dată mecanismul era acelaşi.

Întâi frica.

Apoi îndoiala.

Apoi pasul.

În cele din urmă descoperirea.

Odată cu trecerea anilor am învăţat că aproape toate lucrurile importante trăiesc dincolo de margine.

Iubirea trăieşte dincolo de marginea controlului.

Încrederea trăieşte dincolo de marginea fricii.

Creşterea trăieşte dincolo de marginea obişnuinţei.

Libertatea trăieşte dincolo de marginea siguranţei.

Iar semnificaţia trăieşte dincolo de marginea eului.

Asta nu înseamnă că marginea este comodă.

Nu este niciodată.

Nimeni nu trece cu adevărat un hotar interior fără să plătească ceva.

Trebuie să laşi în urmă convingeri.

Obiceiuri.

Identităţi.

Versiuni depăşite ale sinelui.

Fiecare transformare cere o desprindere.

Şi fiecare desprindere produce o formă de durere.

De aceea mulţi oameni preferă să rămână.

Nu pentru că ar fi slabi.

Pentru că înţeleg preţul.

Problema este că şi a rămâne are un preţ.

Un preţ mai puţin vizibil.

Dar real.

Preţul posibilităţii ratate.

Al vieţii netrăite.

Al întrebării fără răspuns.

Uneori m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi ales mai des prudenţa.

Probabil aş fi făcut mai puţine greşeli.

Aş fi suferit mai puţin.

Aş fi riscat mai puţin.

Dar aş fi devenit o persoană diferită.

Poate mai protejată.

Cu siguranţă mai puţin completă.

Pentru că de fiecare dată când trecem o margine, o parte a realităţii ni se arată în sfârşit.

Nu înainte.

Nu după.

Doar în timpul trecerii.

Este motivul pentru care nicio carte nu poate înlocui o experienţă.

Niciun sfat nu poate înlocui o alegere.

Nicio teorie nu poate înlocui o viaţă trăită.

Ne putem pregăti.

Putem studia.

Putem asculta.

Dar trecerea ne revine întotdeauna nouă.

Şi este o trecere solitară.

Oamenii te pot însoţi până la margine.

Te pot încuraja.

Te pot sprijini.

Te pot iubi.

Dar ultimul pas aparţine întotdeauna celui care îl face.

Cu timpul am început să văd marginea nu ca pe un obstacol, ci ca pe o invitaţie.

O invitaţie de a ieşi din ceea ce cunoşteam deja.

De a înceta să mă definesc prin ceea ce făcusem.

De a lăsa loc pentru ceea ce încă puteam deveni.

Această conştientizare mi-a schimbat raportul cu viitorul.

Am încetat să-l consider o destinație.

Am început să-l consider un teritoriu de explorare.

Nu trebuia să-l controlez.

Trebuia să-l străbat.

Este o diferență enormă.

Pentru că controlul generează tensiune.

Explorarea generează curiozitate.

Iar curiozitatea este una dintre cele mai elegante forme de curaj.

Privind înapoi astăzi, nu-mi amintesc toate rezultatele.

Nu-mi amintesc toate cifrele.

Nu-mi amintesc toate victoriile.

În schimb îmi amintesc marginile.

Momentele în care aș fi putut da înapoi și nu am făcut-o.

Momentele în care aș fi putut închide ușa și am deschis-o.

Momentele în care aș fi putut alege siguranța și am ales posibilitatea.

Nu întotdeauna a mers bine.

Uneori am greșit.

Uneori am plătit un preț ridicat.

Dar de fiecare dată am învățat ceva ce nu aș fi putut învăța rămânând pe loc.

Și asta contează.

La sfârşitul vieţii nu suntem definiţi doar prin ceea ce am construit.

Suntem definiţi şi prin hotarele pe care am avut curajul să le trecem.

Pentru că fiecare fiinţă umană are o margine.

O linie invizibilă dincolo de care începe versiunea următoare a sinelui.

Cei mai mulţi oameni o privesc de departe.

Unii se apropie.

Puţini o trec.

Eu nu ştiu dacă am fost curajos.

Ştiu doar că de fiecare dată când viaţa m-a adus în faţa unei margini, am încercat să nu dau înapoi.

Pentru că acolo lumea devine mai mare.

Acolo fiinţa umană devine mai adevărată.

Acolo povestea continuă.

Dincolo de margine.